

писалъ, че нѣма да се върне. (Ятра 101). Слѣдъ завръщането му въ Търново мѣстото на главенъ учителъ въ Сливенъ останало вакантно. Въ това врѣме Сава Фаларетовъ, главенъ учителъ въ София, отива въ родното си село Жеравна, а отъ тамъ въ Ямболъ, да се навиди съ стария си приятелъ Чинтулова. Въ сжщото врѣме Сава Доброплодни, родомъ отъ Сливенъ, дотогава директоръ на шуменекитѣ училища, дохажда въ Ямболъ. Тамъ тримата се съгласяватъ, че ако единъ отъ тѣхъ бжде условенъ за учителъ въ Сливенъ, да се труди, колкото е възможно и убѣди общинаритѣ да условятъ и другитѣ двама, за да бждатъ повече учителскитѣ сили, та по такъвъ начинъ и училището да стане образцово за цѣла България. Наистина Доброплодни билъ условенъ за директоръ въ Сливенъ, но той не продумалъ ни думица за другаритѣ си, а повикалъ за сътрудници Симеонъ Еячевъ, неговъ ученикъ, койго отпослѣ свършилъ французско училище въ Цариградъ и Ст. Стефановъ, ученикъ на Никола Михайловски.⁴⁴ Скоро, обаче, (1860 година) училището почнало да пропада, понеже Доброплодни се грижилъ да урежда училището повече външно, отколкото да се преподаватъ положителни знания. Поради това едни отъ ученицитѣ му напуснали съвсѣмъ, а други отишли въ Ямболъ при Чинтулова.⁴⁵ (Ятра, 102, Огчет. ц. кн. 2—3).

Дали слѣдъ изтичането на тригодишния срокъ Чинтуловъ е учителствувалъ въ Ямболъ и слѣдната учебна година, това неможемъ да установимъ съ положителностъ. Знае се, обаче, че прѣзъ учебната 1860/61 год. той не е билъ учителъ въ Сливенъ, защото въ една анонимна дописка отъ Сливенъ до Цариградския вѣстникъ „България“ год. II, бр. 95 отъ 18. XII. 1860, се съобщаватъ имената на сливенскитѣ учители начело съ Сава Доброплодни, но